

Nuets Retfærdighed. Men i Nationernes Liv gælder det ikke Nuets, der gælder det Aartusinder. I den tusindaarige Kamp, der har staaet mellem dansk og tysk Kultur, hvor de mødes, der er vi, Nutidens Danske, et lille, et lillebitte Led. Men en Kædes Styrke beror paa det svageste Leds Styrke, og jeg vil nødig, det skulde siges om den Tid, vi tilhører, at *denne* var det svageste Led i Kæden.

Inden jeg derefter gaar over til at tale om hele den økonomiske Situation, vil jeg gerne gøre nogle enkelte Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Stauning. Det bliver kun enkelte Bemærkninger, thi der var efter mit Skøn ikke meget i denne halvtredie Time lange Tale, der havde Krav paa Opmærksomhed. Det ærede Medlem sagde bl. a., at intet Menneske, der for Alvor vilde kalde sig Samfundsborger, kan gaa hen og støtte en Politik, der fortsat gaar ud paa at sikre og opretholde det kapitalistiske System, og han gjorde i denne Forbindelse gentagende Forsøg paa at gøre alle, der ikke slutter sig til Socialdemokratiet, til medansvarlige og til Forsvarere for de uheldige Ting, der er sket. Jeg vil gerne nedlægge en bestemt Protest imod, at vi, der er Tilhængere af et Samfund, bygget paa det nuværende Grundlag, derved skulde være medskyldige i eller tvungne Forsvarere af disse Misbrug. Tværtimod, vi er energiske Bekæmpere deraf. Jo mere man er interesseret i et Systems Bestaaen, des mere energisk Bekæmper maa man være af Misbrugene af det, og jeg vilde jo tro, at hvis vi vilde gaa ind paa denne Tankegang og vende den mod Socialdemokratiet, hvis vi vilde prøve paa at sige til dem, at for alle disse Misbrug af den sociale Lovgivning, der notorisk har fundet Sted, er Socialdemokratiet ansvarligt eller maa føle sig som Forsvarer for, vilde der møde os en harmfynsende Protest, og det forekommer mig med Rette. Og hvis man vilde forsøge at begrænse Pressefriheden af Hensyn til de Misbrug, som finder Sted, og som jo ogsaa har Repræsentanter her i Salen, vilde man ogsaa blive mødt med Protest, og jeg vilde være med blandt Protestanterne. Nej, vi har fra vor Side ingen Tro til, at enten Systemet eller Personerne vilde være bedre under et socialistisk Styre. Man behøver jo med Hensyn til Personerne blot at kaste et Blik ned til Tyskland og se paa de to eller tre forhenværende Ministre, der dernede er under Tiltale. Eller tror man, at Tilsynet vilde blive skrapmere, ja, saa behøver man jo kun at se ned til Nakskov. Men jeg skal

nøjes med denne Protest, jeg ønsker ikke at komme ind paa den Kampmaade, som her fra Socialdemokratiets Side søges bragt til Anvendelse.

Et enkelt Afsnit af det ærede Medlem Hr. Staunings Tale trænger til lidt nærmere Behandling. Han talte om, hvad Finansverdenens Indflydelse paa de politiske Partier kunde føre til, og fremstillede her det konservative Folkeparti som et Parti, som Højfinansens kunde give Mundkurv paa. Han udtalte derom — jeg haaber, jeg har den højtærede Formands Tilladelse til at citere —: „Overfor det konservative Folkeparti er der jo ingen Tvivl om, at de“ — d. v. s. Højfinansens Repræsentanter — „havde Held i deres Bestræbelser“ — disse Bestræbelser gik ud paa at lukke Munden paa dem, der havde Lyst til at tale. Se den Mand, der staar og siger dette, er en Mand, der — hvis man skal tro, hvad han siger, og det skal man jo — venter at blive Statsminister her i Landet om nogle faa Maaneder. Man maa da gaa ud fra, at dette er vel overvejet. Man maa gaa ud fra, at en Mand, der stræber saa højt, vejer sine Ord omhyggeligt, at han nøje har undersøgt, at han ikke ubejogtet kaster Smuds paa et politisk Parti og mistænkeliggør den Rigsdag, i hvilken han selv skal søge sin Basis. Det maa man være berettiget til at gaa ud fra, og det, der skulde være sket efter det ærede Medlems vel overvejede, paa omhyggelige Undersøgelser byggede Udtalelser, skulde altsaa være dette, at den Mand, der havde Lyst til at tale, havde faaet Mundkurv paa. Det, der skulde være sket, udtrykte det ærede Medlem et andet Sted saaledes, at fra det konservative Folkeparti hørte man intet, før alle vidste Besked. Maa jeg til Belysning heraf blot nævne tre Kendsgerninger. Det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller, som jo er den, til hvem der sigtes med dette Ord, omtalte første Gang Landmandsbanken ikke direkte, men saaledes, at alle forstod, hvad Meningen var, den 30. Oktober 1920 (Folketingstidenden Sp. 1072—73). Han omtalte den anden Gang den 21. Oktober 1921 (Sp. 714—19). Saa kom altsaa den Forhandling i Landmandsbanken, der skulde have medført, at han fik Mundkurv paa. Derefter omtalte det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller Sagen for tredie Gang den 18. November 1921 (Sp. 2181—87). Altsaa, den fuldkomne Urigtighed af det, det ærede Medlem Hr. Stauning her har sagt, lader sig konstatere ved at gaa hen til den Reol der og slaa op i Rigsdagstidenden. Det er Socialdemokratiets første Tillids-